

DIVOKÁ•M KURDISTÁ•NEM ...

Pondělí, 17 leden 2022

Vánoce jsou za námi a novoroční rok začal tak nějak normálně. Polovina dne hrůza se nekonal, druhá polovina extra velice pěkně taky ne. Leden si tak lehce poklidně plyne, děti chodí do školy, a asi na legraň objev posledního vánočního dárku nic zvláštního nestalo. K tomu děrku se ale musím vrátit, protože je de facto strážcem dávkových událostí, a to zejména předmasněho předchozího cestovního horečky.

Áť drů

den byl fajn, děrky jsem letos stihla vymyslet a nakoupit s předstihem, dříve, než jiní roky, cukrová třešně bylo napečeno dříve dvakrát zdatnějším pomocnicím o dost dříve, zrušená vánoční jarmark málo něco do sebe (ale jen když pomínu plnou dluhu zboží a nulovou tržbu). Děti jako vždy napsaly Ježíškovi, ten začal, nakoupil, objednal, zabalil. Sama jsem byla nadšená, protože jsem dětem jejich letošní přání mohla splnit do puntíku. No ne já, Ježíšek přece.

Starší

dcera si přáníla fůn, Ježíšek v podobě manžela fůn objednal, zabalena si hoví ve skříni a čekal na zazvonění zvonečku. Den D nastal, děrky byly rozdělny, kostky vrženy, všichni spokojeni. Na druhý den si dcera lehce povzddechla, protože je škoda, že nedostala ten fůn, když si ho už tak dlouho přáníla, ale jinak že ostatních děrků fakt radost.

Následovala

rychlá oň - předestelka od manžela ke mně a nazpět, potom parakotoul až pod stromek s následně hledaným zapomenutím ne zrovna malá krabice. Pod stromkem nebyla, ani jinde odstraněná nebyla. Další bod byl všlechn manžela, kde je ten fůn, když ho přece koupil, donesl, já ho zabalila a on ho uschoval. Po chvíli lámaná - paměti a kosti - na kole si vzpoměl, že ho dal do skříně.

A co

myslíte? Málo ho tam.

S omluvou,

že Ježíšek je už holt starší a zapomenutlivý, byl děmi fůn předěin. Zasmáli jsme se a věchno bylo zase v předěidku.

Další

den mi na Fleru předistila objednávkou. Á la jsem do dluhy pro vizitku a letěky ke zboží, a co jsem nenašla? Děrkovou taťku s kosmetikou, zakoupenou pro nejmladší dceru.

Te

už byl Ježíšek nejen starší a zapomenutlivý, ale předmo staěcky demntně, dokonale Alzheimer.

Svítky

pominuly, předěl Silvestr, začal novoroční rok a tak nastal čas uklidit staré doklady, nachystat dávok přediznání - a předeklopit se do roku 2022. Přímí t předležitosti jsem si trochu uklidila v dluhách a přímí vyhazování - a před-děně - rážněch ležster a paprá jsem narazila na obálku od knihy pro manžela, kterou Ježíšek objednal už někdy v předjnu a s obrovským předstihem přímínesl poštu. Následně (stejně jako fůn a ta kosmetika) byl zabalena a uschována na bezpečně - aby ty děrky měla hezky po ruce a nemusela je potom složitě

hledat.

Jelikož

od Vánoc už byl včera jak teď den pryč, namíhavě jsem ve svém paměti lovila vzpomínky na to, jestli tu knihu manžel dostal a zda jsem ji zahlédla mezi vybalenými dárky nebo ne. Následoval další - parakotoul pod stromek a pálehláček okolo, nikde nic. Jenže knihu jsem nikde neviděl, ani v knihovně, ani na manželově stole, ani v jeho rukou.

Došlo

tedy na otázkou, jak se mu líbila ta cestopisná kniha, co mu ji donesl Ježek. Pod jeho velmi udiveným a souasně i pobaveným pohledem jsem ze sebe vymákla slabším hlasem otázku, jestli dostal nějakou knihu.

Samozřejmě

že nedostal.

Moje

maličkost se rděla i na seděnce. Zbytek rodiny se nehorázně otáčil směrem k němu.

Po

horečným prohledáním a snahy o vybavení - vzpomínky, kam jsem ji mohla založit, byla nalezena zabalená v úložníku máho pracovního stolu.

Slavnostně

prohlašuji - probáhl za obrovského směchu se vzpomínkou na primáče Chocholouška a s omluvou, že tohle se u nás stává naprosto vždy, maximálně jednou, vlastně dvakrát, no vlastně maximálně třikrát za deset let.

Nad

knihou s nádhernými fotografiemi a popisem cestovní - po Hedvábni stezce jsme pak spolu s portským strávili pár krásných večerů.

Normálně

dostávám cestovní - horečku a s pálehláčkem jara, kdy odevzdám daň od příjmu - a za nemeplňovat dovolenou. Letos má brouzdání - po internetu od Hedvábni stezky pálehláček k tomu vájemu zhruba o dva měsíce dříve. A tak másto sá-tání - pálehláček a včera - uměním do map, kopíruji si zajímavosti a pořadí kilometrů.

Do

deseti tisíc bychom se mohli vejít. Bude to dobré.

V knihovně

jsem objevila oblíbenou knihu máho dťstvá, Divokým Kurdistánem. Váděl jste, že do iráckého Kurdistánu myšlejí nepotřebujeme ani věza?

Když

to tak tu podruhé, tak má lehce napadl, že první odstavec vlastně není a tak pravda. Těmi zapomenutými dárky nejsou myslím zcela bádná - a povíno - jev, a z pohledu neobdarovaných obdarovaných máže ten zmiňovaný žpklid a žádný hrůza - pálehláček nat spá - a jako já - zdu - Divokým Kurdistánem

VODOMŠRKA, nesměrně - jikovně - světobě - kyně